

Horváth Sára: A tűzoltóponyvától a drónokig

Csak egy átlagos nap volt egy budapesti tűzoltóállomáson, amit az arra lakók csak „kávéraktár“-nak hívtak, mert minden reggel egy egész kisbusszal vitték oda a kávé az ott dolgozóknak a közeli kávézóból. Az épület mellett álló 6 tűzoltóautó mellé hirtelen megérkezett még egy jármű. A 7. csapatot hozta vissza a küldetésről, amire reggel indulnak.

Az gépjárműből kiszálló emberek izgatottan vitatták meg az előző órákban történeteket.

- Ezek a drónok elképesztőek, ugye? - mondta lelkesen Eszter. Ő volt a 7. csapat egyetlen női tagja, és egyben a legfiatalabb is. Mivel mindig is tűzoltó akart lenni, de a nőket nem engedik ki terepre, így ő irányította a drónokat.

- Igazad van. Így sokkal könnyebb megállapítani a tűz magját! - válaszolta Zsolt, a vezető.

- Ugyan már, ne fényezzétek őket, csak gépek! Még egy poroltót se képesek elbírní. - szólt közbe a csoport harmadik tagja.

- Jaj, hagyd már Balázs! Igenis jó dolgok! Nélkülük sokkal tovább tartott volna. Így két óra alatt véget ért az egész! - vitatkozott az osztag negyedik, egyben utolsó embere, Péter. - Amúgy is be kell mennünk, Tamási parancsnok már biztos vár minket, hogy jelentsünk a drónokról.

A kis csapat elindult befele a piros-fekete épületbe, ahol miután átöltöztek és vettek egy kávé a szinte kifogyhatatlan készletből, elindultak a parancsnoki irodába. Az egyetlen probléma az volt, hogy mindannyian féltek a parancsnoktól, ezért egyikük se akart bekopogni.

- Ki fog kopogni? Eszter? - kérdezte a vezető.

- Mi? Miért én? Múltkor is én voltam. Most Peti jön! - csattant fel felháborodva a lány.

- Én ugyan nem. Menjél inkább te, Zsolt! - vágott vissza a fiú.

- Ne vitatkozzatok ennyit, rosszabbak vagytok, mint a gyerekek, akik nem akarnak bemenni a tanáriba! Majd kopogok én! - mondta Balázs idegesen.

- Köszí! Te vagy a megmentőnk! - köszönte meg a másik három.

- Lényegtelen, csak menjünk már be.

Amint beléptek, mindannyian meglepődtek, mert felettesük nem kezdett el szokásához híven mérgesen rájuk üvöltölni, hogy mégis mi tartott eddig, hanem érdeklődéssel a szemében várta őket.

- Na, milyenek voltak az új drónok? - kérdezte Tamási parancsnok.

- Nagyszerűek uram, köszönjük, hogy megengedte nekünk az első küldetést velük. - válaszolta a még mindig kicsit sokkban lévő csapatvezető.

- Meséljetez még, mit könnyített meg a mentésben és az oltásban? Mindig is kíváncsi voltam a gyakorlati használatukra.

- Nagyon érdekesek uram! A rajtuk lévő kamerák segítségével látni lehetett az egész helyet, így sokkal gyorsabban tudtuk megtalálni a tűznek az okát. És képzelje, tök jól lehet vele manőverezni a ház folyosóin, vagy feleannyi idő alatt találtunk meg mindenkit! - áradozott a csapat legfiatalabb tagja, aki nagyon belelkesült attól, hogy a főnökét érdeklik a drónok.

- De jó lett volna, ha akkor is lettek volna ilyen szerkezetek, amikor fiatalabb voltam, és én is mehettem tüzet oltani, és embereket menteni. Ha akkor is lettek volna ilyen repülő kamerák, akkor biztos nem történt volna meg az az eset. - sóhajtott fel a parancsnok.

- Milyen eset, ha szabad kérdeznem? - szólalt meg Péter kíváncsisággal a hangjában.

- Elmesélhetem, ha akarjátok, de akkor üljetez le, és hozzatok magatoknak valamit inni.

Amikor mindenki elhelyezkedett, a parancsnok elkezdett mesélni.

- 8 évvel ezelőtt történt, amikor még csak 35 éves voltam, és csak egy átlagos tűzoltó parancsnokhelyettes. A csapatommal, a 10. csapattal egy küldetést kaptunk.

8 évvel korábban:

Egy gyönyörű napos kedd volt, és a tűzoltóállomáson is minden rendben volt, egészen addig, amíg egy tűzjelentés nem jött. Az a nap volt az egyik legszörnyűbb nap sok ember életében. Persze ők akkor még nem tudták ezt.

Az akkori parancsnok éppen bekapcsolta a mikrofont, mert egy tűzeset történt.

- Kérem a 7., 8., 9., 10. és 11. csapatot a kijelölt autókhoz, egy gyár kigyulladt, sürgősen mennünk kell! Ismétlem, a 7., 8., 9., 10. és 11. csapatok menjenek a kijelölt autókhoz! - hallatszott a hangszórókból.

- Gyertek srácok, helyzet van! - mondta a 10. csapat kapitánya, Tamási József az alá beosztott 3 embernek.

- Oké, nyugi, ez is csak egy normális eset, nem kell túlpörögni. - válaszolta nevetve az öccse, Krisztián. Ahogy a karamell színű haján megcsillant a reggeli fény, egy angyalra emlékeztetett.

- Mindegy, csak gyertek már! - sürgette a csapatát József.

Amikor megérkeztek a járművekhez, észrevették, hogy kipakolnak néhány dolgot belőlük, amit általában magukkal szoktak vinni, de úgy gondolták, hogy lényegtelen, szóval csak tovább mentek a saját kocsijuk felé a másik 4 csapattal. Az oda út jó hangulatban telt, hiszen a 10. csapat másik két tagja, Zalán és András bejelentették, hogy Zalán húga terhes, így Zalán nagybácsi, András pedig apa lesz.

Amint odaértek a helyszínhez, még alig láttak valamit a tűzből, ami a gyár belsejében tombolt. A tűzoltóautó megállt, ők leugrottak róla, magukhoz vették a dolgaikat, ami

kevesebb volt mint általában, mivel korábban kipakolták őket az éves ellenőrzés miatt. Befutottak az épületbe, és az előzőleg memorizált térkép alapján kettéváltak. Az egyik csapatban volt Zalán és András, a másikban pedig a Tamási testvérek.

- Ti mentek jobbra, miénk a bal oldal! - kiabált át a mentés hangzavarán keresztül József. - A mi feladatunk most az emberek kijuttatása, nem a tűz eloltása. Szétváltak, és mind a 2 páros elindult a nekik kijelölt irányba, és nem tudták, hogy ez lesz az utolsó alkalom, amikor mind a négyen együtt vannak.

A testvérek elindultak a füsttel teli folyosón, egymás után segítették ki az embereket az ablakokon, akik azután a lenn álló csapat tűzoltó ponyváira. Egyszer csak egy hangos kiáltást hallottak egy leomlott fal mögül.

- Te is hallottad ezt? A leomlott fal mögül jön! Mennünk kell segíteni neki! - kiáltott fel Krisztián.

- Nem mehetünk, még előttünk van egy folyosó! Rengetegen lehetnek ott! - válaszolta a bátyja.

- Muszáj megmentenünk őt!

- Oké, én megyek tovább a folyosón, te pedig kiszabadítod őt!- engedett végül az idősebb testvér. - Csak siess, a gyár bármikor összedőlhet.

A testvérpár szétvált, az előre megbeszéltek alapján. József sikeresen kimenekített mindenkit a folyosón, utána ő maga is kiugrott az egyik ponyvára. Miután körülnézett, látta, hogy nagyon megfogyatkoztak, és mindenhol síró embereket látott. Ettől ő is megijedt, és sietve a csapatát kezdte keresni, azonban csak Zalánt találta meg sírva.

- Jézusom, mi történt? Hol van András? Krisztiánt nem láttad? Már ki kellett volna érnie. - kérdezte aggódva a zokogó fiút.

- Még nem hallottad? A-Andrásra ráomlott egy fal. Ott voltam mellette, de nem tudtam segíteni neki. Még ennyire se vagyok képes. Krisztiánt nemrég hozták ki az épületből, le volt takarva egy fehér lepedővel. Alig lehet felismerni, annyira megégett. Sajnálom. - válaszolt a másik.

Erre az idő lefagyott. Mi? Krisztián nem él? Az lehetetlen. Az előbb látta őt. Olyan nincs, hogy soha nem tudja többet megölelni. Még nem halhat meg. Hiszen megígérte neki, hogy majd a gyerekeik együtt játszanak nyáron, amíg ők közösen ülnek és beszélgetnek. Még nem halhat meg, túl fiatal. De egy hang a fejében azt mondta, hogy bárhogya is tagadja, nem tudja visszahozni az öccsét, már meghalt. Hiába volt fiatal, a halál nem válogat.

Évekig tartott, amíg elmúltak a rémálmai arról a napról, amikor elvesztette a testvérét, úgy, mint rengeteg más ember is arról a küldetésről. Szinte mindenki elvesztett valakit, aki fontos volt neki. Így most, évekkel később megtesz mindent, hogy helyrehozza a hibáját, és megóvja az új, reményteli embereket. Most, hogy itt állt előtte ez a négy fiatal a drónok sikeres működésének hírével, egyszerre úgy érezte, hogy ezeknek a gépeknek a segítségével jobban

föl tudják majd mérni a terepet, és jól megítélni a helyzeteket. Eldöntötte, hogy nem fog több emberrel olyan dolog megtörténni, mint vele.

Horváth Sára, 6.a

Budapest II. kerületi Pitypang Utcai Általános Iskola